

[Grethe Fenger Møller]

til den ene eller anden form for rejse, at man så har en saglig begrundelse for at fastlægge deltagerantallet. Vi mener, at det er lige så sagligt velbegrundet, at man forsøger at fordele disse pladser mellem de forskellige politiske partiers repræsentanter.

Men når det så er sagt, må det jo være lige så rigtigt, at hvis et parti ikke ønsker at deltage i en rejse, må det saglige skøn, der har fastlagt, hvor mange der skal deltage i den pågældende rejse, spille ind, og så må der være mulighed for, at andre partier kan deltage i denne rejse.

For øvrigt kan jeg tilslutte mig de bemærkninger, som hr. Enggaard kom med angående bemærkningerne til fremskridtspartiets forslag og den måde, hvorpå man ligesom prøver at sige, at folketinget skulle rejse for over 1 mia kr. om året. Jeg mener også, det kan give anledning til ganske unødvendige misforståelser i befolkningen.

Vi kan altså ikke medvirke til dette forslags gennemførelse.

Poulsgaard (FP):

Puha, hvor er det ynkeligt at høre disse sparehelte. De kan aldrig være med, nej, men kan de slå sig til helte på, at man skal spare, ja.

Under den foregående debat sagde finansministeren, at vi ville sætte tingene i stå. Ja, der er ét sted, fremskridtspartiet vil sætte tingene i stå, og det er det rejseri, der foregår. Det skal finansministeren have ret i.

Hr. Enggaard sagde, at dette simpelt hen var fusk og bedrag over for vælgerne. Men, hr. Enggaard, jeg tror nu nok, at de skatteydere, der sidder ude omkring i dette land og må pukle, for at vi andre vi kan komme på luksusferie, er ravruskende ligeglade med, om det er folketingsmænd, om det er byrådsmedlemmer, om det er amtsrådsmedlemmer, tjenestemænd, eller hvem det er, der rejser. Kendsgerningen er, at vi bruger 1,2 mia kr. på de offentlige rejsebudgetter. Er det så småting? Så står udenrigsministeren heroppe og siger, at forslaget var det samme som for fem år siden. Det var måske det samme som for fem år siden, hr. udenrigsminister, men Danmarks situation er blevet betydelig forværret i løbet af de fem år, og der er altså én befolkningsgruppe, vi godt vil være med til

at ramme, og det er den rejselystne flåde, som dette høje ting efterhånden består af.

Hr. Enggaard ved udmærket godt, at man jo er så snedig, for man snakker jo så meget om demokrati og åbenhed i beslutningsfasen, og hvad ved jeg man drøfter i dette høje ting, men når det gælder rejseudgifter, næh, de skal skjules. Jeg har to gange spurgt om, dengang hr. Enggaard var indenrigsminister, at få nogle tal for, hvor meget der blev rejst for, men det var komplet umuligt, for de var skjult på så mange forfærdelige konti, at man ikke kunne finde frem til det. Vi burde i stedet for, som jeg har foreslået, have én konto for rejser.

Hr. Enggaard kom jo til at sige noget om rejselivets glæder. Ja, det er rejselivets glæder, og jeg har her i hvert fald dokumentation for det. Kom og fortæl mig, hvad gavn den danske befolkning får af, at udenrigsudvalget skal til Bangladesh i 14 dage. Jeg har programmet her. Havde det været finansudvalget, kunne jeg endda have forstået det, så kunne der være lidt ræson i det. At udenrigsudvalget skal derned i 14 dage, hvis ikke det er rejselivets glæder, ved jeg ikke, hvad der er rejselivets glæder.

Jeg kom til at tænke på én ting. Hvis nu ikke fremskridtspartiet var blevet så stort, som vi er blevet, var man ikke begyndt at ændre ved de regler. Men vi var lige pludselig så stort et parti, at vi var berettiget til alt muligt, og det var egentlig en ulykke. Nu blev de gode venner, de radikale, eller hvem det var, der var kommet på pinebænken, holdt ude, så må vi bare udvide, så nogle flere kan komme med. Det var præcis det samme med Aksel Larsen i sin tid, da SF blev stort, så kunne man ikke pludselig smide et af de gamle partier ud, næh, så udvide de man bare pladserne i statsrevisoratet og andre steder uden saglig begrundelse. Det er præcis det samme her, og det er pinedød uanstændigt, når et parti som fremskridtspartiet, der er imod det sløseri, der foregår, går imod. Hermed ikke sagt, at vi er imod al rejse, for der kan som sagt være rejser, der er nødvendige, hr. udenrigsminister, men når en minister render og flagrer land og rige rundt, kan man da sætte spørgsmålstegn ved det. Men selvfølgelig så er der rejser, der er nødvendige, men det er uanstændigt over for de vælgere, der har stemt på fremskridtspartiet, at der, når vi siger nej til en rejse, så skal